

selle kambriga piddin leppima, et ma siis wahhest ühhe klawwerile rumi peaks lubbama, kunni ostja ärra wiib. Sedda lubbasin hea melega ja kaup sai tehtud.

Jo olin monned päwad seäl ellanud, agga ei olnud weel klawwerile meistert näinud, — sest meie kambrittel, et kül kõrwo ollid, käis kummogil omma üks wäljast sisse. Agga sedda ma läbbi seina kuulsin, et mees hommiko warra ja õhto pole õni töö olli. Nenda arwata näddala pärrast tulli üks nore järke kahwatand, agga wägga wisaka näoga mees mo tuppa ja se olli klawweri meister. Ta pallus mo toas ühhe klawwerile rumi. Se olli üks kenna tük, illuste tehtud ja hea healega. Kulutusse lehtes olli ka warsi luggeda, et seäl selle meistre jures uus klawwer müa.

Agga suremais linnades on sesuggusid mehhi saggedaste, kes agga selle peäle watawad, kuidas üht woib nulgida; nenda ollid ka jubba selsammal päwal sesuggused kanid wäljas, ja immet! keik pakkusid ühhe surusse

hinna: esste 80, siis 81 ja siis 82 rubla ja klawwer olli iggopääw omma 150 rubla wäärt. Mees jättis 120 eest. Kaup jäi fakti. Teisel päwal tulli jälle üks teine, usfutaš, kas ta mitte mahha ei jätta. Kaup jäi jälle fakti. Kaks terwet päwa ei olnud kuulda meest suggugi tööd teggewad. Ma moistsin ärra: mehhel polnud jõudo tarwitussi osta, et teist klawwerit olleks woinud jälle peäle hakkata. Jõukas mees olleks omma paer sadda rubla küskinud ja kui sedda polleks sanud, nikaua ootnud kunni rahha mees olleks wälja tulnud; agga mis üks waene peab teggema, kessel rahha koppikat polle ja omma naene ja wiis lapsokest toita, — kas se woib tōta seista? Sesuggune järg olli selle klawweri meistri käes. Wiendamal päwal tulli jälle üks werre-immeja. Häbbi olli kuulda, kuidas ta pakkus, laitis, tingis ja omma rahha taskus kõllistas. Mees woitles isseennesega, kas ei ehk jah. Wimaks ütles: „Kallis herro, ärge tehke mulle ni paljo waewa!“ Agga mis ahne sest hōlis, et waesel weesti silmis, ta